

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/9/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413000154
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4413000154.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného U. B. , pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného U. B. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 25.10.2013, sp. zn. OT/93/2013, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 20. marca 2014, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného U. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) zo dňa 25.10.2013 sp. zn. OT/93/2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) uznal obžalovaného U. B. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

napriek tomu, že právoplatným rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ v Nových Zámkoch č. p. ORP-NZ-ODI2-P-778/2012 z 11. júla 2012 mu bol podľa § 22 odsek 2 písmeno a/ zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. z 28. augusta 1990 o priestupkoch v znení neskoršie vydaných všeobecne záväzných právnych predpisov uložený zákaz činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov, dňa 31.07.2013 o 9.20 hod. riadil motorové vozidlo značky Ford Tranzit evidenčného čísla M.-XXXV. po Cergátovej ulici v obci Palárikovo, kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nové Zámky, Odboru poriadkovej polície, Obvodného oddelenia Policajného zboru Nové Zámky.

Za tento prečin súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému podľa § 348 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 8 Trestného zákona, pri zistení poľahčujúcej okolnosti v zmysle podľa § 36 písmeno n/ Trestného zákona a zistení priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písmena m/ Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň mu bol uložený podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 2 roky.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému, jeho obhajcovi a prokurátorovi oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 25.10.2013, ihneď po ktorom oznámení, teda včas, obžalovaný podal odvolanie smerujúce proti výroku o vine a treste napadnutého rozsudku, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu.

V písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za nesprávne, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, navyše súd prvého stupňa nezobral do úvahy vykonané dôkazy a to najmä jeho výpoveď a výpovede svedkov T. B. a L. B., čím dospel

aj k nesprávnym skutkovým zisteniam. Výpoveďami svedkov bolo preukázané, že viedol motorové vozidlo z dôvodu, že u jeho brata, ktorý má dlhodobu vážne zdravotné problémy došlo k vážnemu zhoršeniu jeho zdravotného stavu zrejme preto, lebo neužil predpísané lieky. Z obavy o jeho život a zdravie ho preto viezol v aute domov. Mal za to, že bolo preukázané, že svojím konaním odvracal nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému Trestným zákonom, a preto jeho konanie nie je možné považovať za trestný čin ale za konanie v krajnej núdzi a ak by neposkytol pomoc bratovi, vystavil by sa možnému nebezpečenstvu stíhania pre trestný čin neposkytnutia pomoci. Uviedol, že bratovi sa snažil zabezpečiť pomoc čo najskôr, hoci vedel, že tým poruší zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, považoval zdravie a život brata za prednejšie. Namietal, že rozhodnutie súdu je aj nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie, nie je možné zistiť aké konkrétne úvahy viedli súd k vydaniu napadnutého rozhodnutia, či teda nepovažoval za pravdivé tvrdenie a jeho obranu o akútnom zhoršení zdravotného stavu brata a potreby vykonania úkonov k jeho zlepšeniu, alebo to, že zdravotný stav jeho brata si nevyžadovali potrebu vykonania pomoci z jeho strany. Za podstatné považoval, že súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s výpoveďami svedkov B. a B., ktoré potvrdzovali jeho tvrdenie. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu o určení trestu a jeho výmery, uviedol, že ak ho súd uznal za vinného, nebral do úvahy poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno i/ Trestného zákona. V tejto súvislosti poukázal na judikát R 19/1968, R 56/1994, R 14/1964 a R 40/1969, ako i uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/97/2009.

Navrhol preto, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že ho spod obžaloby podľa § 285 písmeno b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa.

Obžalovaný sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu nedostavil, požiadal o vykonanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Za splnenia zákonných podmienok uvedených v § 293 odsek 5 Trestného poriadku sa preto verejné zasadnutie odvolacieho súdu konalo v neprítomnosti obžalovaného.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, pridržiavajúc sa dôvodov písomného odvolania navrhol, aby odvolací súd rozhodol v zmysle písomného petitu odvolania, teda aby obžalovaného spod obžaloby prokurátora oslobodil, alternatívne aby vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu považovala rozsudok súdu prvého stupňa pokiaľ ide o výrok o vine za zákonný a správny, naproti tomu výrok o treste rozsudku za nezákonný, pretože súd prvého stupňa mal ukladať trest za použitia ustanovenia § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona a to len za zistenia jednej priťažujúcej okolnosti a nezistenia žiadnej poľahčujúcej okolnosti. Vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného, pochybenie súdu, ktorý priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno n/ Trestného zákona v odvolacom konaní nie je možné napraviť, a preto podľa § 319 Trestného poriadku navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia Trestného poriadku, odvolací súd preskúmal výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaného smerovalo a s prihliadnutím na obsah písomných dôvodov podaného odvolania aj konanie súdu prvého stupňa, obom týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúce.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že už orgánmi činnými v trestnom konaní bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno d/ Trestného poriadku a ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie o vine obžalovaného a o uloženom mu treste.

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých závažných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv obžalovaného na obhajobu.

Skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku aj z dôvodov vyššie uvedených preto vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa k nim dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda predovšetkým jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obranou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje a v podrobnostiach na ktoré, ako na správne a úplné, poukazuje nepovažujúc za potrebné tieto žiadnym spôsobom pozmeniť alebo doplniť.

I na vyššie uvedené, preto namietanie obžalovaného, v prostredníctvom obhajcu písomne odôvodneného odvolania, že súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a že jeho konanie nie je možné považovať za trestný čin ale za konanie v krajnej núdzi, nie je relevantné, pretože i odvolací súd opakovane poukazuje na vykonané dokazovanie, kde zo samotnej výpovede obžalovaného pri prvotnom výsluchu pred príslušníkom PZ, nevyplývalo, že by konal v krajnej núdzi, netvrdil, že sa ponáhľa, že je bratovi nevoľno, ale uviedol, že jazdil iba z dôvodu, že si potreboval niečo vybaviť a bol si vedomý svojho protiprávneho konania. Zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný brata v opisovanom stave nezaviezol do nemocnice, ale domov. Taktiež svedok L. B. vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovaný ho nepožiadala, aby brata odviezol domov.

Z dôvodov vyššie uvedených, ale aj z úplných právnych úvah uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, súd prvého stupňa nepochybne správne právne posúdil zažalovaný skutok obžalovaného ako obzvlášť prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona a to aj pokiaľ ide o právnu úvahu, obsahom ktorej je posúdenie protiprávneho a úmyselného konania obžalovaného a to, že svojím konaním maril výkon rozhodnutia orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie štátneho orgánu o zákaze činnosti.

Po opodstatnenom zistení jednej príťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno m/ Trestného zákona a zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno n/ Trestného zákona a v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa uviedol všetky relevantné skutočnosti a úvahy, ktorými sa v tomto smere spravoval, následne postupujúc podľa § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody v rámci zákonnej trestnej sadzby uvedenej v odseku 1 § 348 Trestného zákona (až dva roky), v samej spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby.

Odvolací súd však poukazuje na skutočnosť, že poľahčujúca okolnosť uvedená v § 36 písmeno n/ Trestného zákona, bola obžalovanému priznaná v rozpore so zákonom, vzhľadom ku skutočnosti, že obžalovaný sa síce v prípravnom konaní priznal k spáchaniu skutku, avšak v konaní pred súdom túto skutočnosť poprel. Z dôvodu absencie odvolania prokurátora, však odvolací súd uvedené pochybenie zo strany súdu prvého stupňa napraviť nevedel.

Keďže sa odvolací súd aj s týmito súdom prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku v podstate správne a temer úplne uvedenými a opodstatnene zistenými skutočnosťami a okolnosťami, ktoré mal za preukázané a tiež úvahami, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov vykonaných v súvislosti s výrokom napadnutého rozsudku o treste uloženom obžalovanému stotožňuje, na ne predovšetkým poukazuje, s tým, že obžalovanému napadnutým rozsudkom uložený trest tak pokiaľ ide o jeho druh (nepodmienečný trest odňatia slobody), ako aj jeho výmeru (4 mesiace), ako i zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na

výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ako i nevyhnutné aplikovanie § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona a uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 2 rokov, možno podľa názoru odvolacieho súdu považovať za primeraný spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavineniu obžalovaného, zisteným poľahčujúcim a priťažujúcim okolnostiam, osobe obžalovaného, jeho pomerom a možnostiam nápravy (§ 34 odsek 4 Trestného zákona) a následne tiež za spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu, a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie (§ 34 odsek 1 Trestného zákona).

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno a/ až e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku o treste odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v jeho prospech, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, zistiť, že nie je dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.